

KATE HEWITT

8

GALINGIEJI VULFAI

VIENIŠASIS DŽEIKOBAS

Paskutinis serijos *Galingieji Vulfai* romanai

Svajonų
ROMANAI

Knjgute.lt

Kate Hewitt

**GALINGIEJI VULFAI:
VIENIŠĀSIS DŽEIKOBAS**

Aštuntasis serijos
"Galingieji Vulfai"
romanas

Versta iš Kate Hewitt, The Lone Wolfe 2012

© Kate Hewitt, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas
iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-608-5

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Kai Molę Parker atvežęs taksi sustojo priešais vartus, tolumoje dunksantis aptemęs Vulfų dvaras jai priminė didžiulį gremėzdą.

- Kur toliau, meilute? - per petį paklausė vairuotojas. - Vartai užrakinti.

- Užrakinti? - Molė pamėgino išsitiesti. Nuvargusi po skrydžio, ji sėdėjo atsilošusi į lagaminus ir palaimingai snaudė jaukioje taksi tvankumoje. - Keista, per amžius jų niekas nerakindavo. - Pernelyg pavargusi, kad dabar spręstų šią mįslę, mergina tik gūžtelėjo pečiais. Gal vietinis jaunimas senajame dvaro pastate ir vėl įsisiautėjo, gal mėtė akmenis į likusius neišdaužytus stiklus ar netgi įsilaužė į vidų - juokais ar drąsos išbandymui? Gal šį kartą policijai teko imtis gerokai rimtesnių veiksmų? - Nieko tokio, - pasakė Molė. Ir, įkišusi ranką į rankinę, išsitraukė porą banknotų. - Išleiskite mane čia. Likusią kelio dalį nueisiu pati.

Vairuotojas skeptiškai pasižiūrėjo - tolumoje nedegė nė menkiausia švieselė. Galiausiai jis gūžtelėjo pečiais ir, paėmęs iš Molės bankno-

tus, padėjo iškelti iš automobilio aplamdytus lagaminus.

- Esi tikra, meilute? - paklausė, ir Molė jam nusišypsojo.

- Taip, mano trobelė štai ten. - Ji parodė jį palei vartus augančią grėsmingai aukštą gyvatvorę. - Nesijaudinkite, kelią rasčiau net užmerktomis akimis. - Kai čia dar gyveno Anabela, dvarą ir sodininko trobelę jungiantį taką Molė mynė tūkstančius kartų. Kadangi draugė retai kada išeidavo iš namų, Molė, nu-trūktgalvė sodininko dukra, buvo viena iš nedaugelio jos bičiulių.

Tačiau Anabela čia nebegyvena, nelikę ir nė vieno jos brolių; šią egzodo tradiciją pradėjo Džeikobas, vyriausiasis iš Vulfų, kuris, būdamas vos aštuoniolikos, atsuko šeimai nugarą. Dvarą vaikinai paliko apaugti kerpėmis ir pelėšiais, nė nesusimąstęs, kad vėliau galbūt galėtų jame gyventi.

Molė nuvijo juodas mintis šalin. Matyt, taip samprotauja vien dėl to, jog yra pavargusi: skrydis iš Romos buvo atidėtas kelioms valandoms. Bet kai taksi nuvažiavo, ir ji liko vienui viena tamsoje, net be mėnulio, kuris praskaidrintų nuotaiką ar nušviestų kelią, širdimi aiškiai jautė, kad praeities prisiminimus ir senus

jausmus į paviršių kelia ne paprasčiausias nuovargis.

Po šešių mėnesių, kuriuos, keliaudama po Italiją, Molė savanaudiškai skyrė sau ir savo malonumui, grįžti buvo sunku. Vieniša. Vulfų dvare, išskyrus ją, jau seniai niekas negyveno.

Ilgai neužsibūsiu, – įtikinėjo save Molė. Susikraus likusią velionio tėvo mantą ir persikraustys į kaimą, gal netgi į gretimą prekybinį miestelį, susiras kokį nors mažą, švarų ir saulėtą butuką, kuriame nesklandys prisiminimai ir nuoskaudos. Molė pagalvojo apie lagamine gulinčią užrašų knygelę su naujomis dekoratyvinės sodininkystės idėjomis – viso savo gyvenimo energijos ir mąstymo vaisių, tik ir laukiantį, kada galės pakelti sparnus. Kada galės įsišaknyti. Ji imsis savo planų įgyvendinimo. Netrukus.

Timptelėjusi už madingo, įliemenuoto švarkelio, įsigyto Romos prekyvietėje, Molė šiek tiek droviai pasitaisė aptemptus džinsus, kurių nebuvo pratusi dėvėti. Su kelius siekiančiais minkštos itališkos odos batais ji vis dar jautėsi keistai ir neįprastai, nes dažniausiai avėdavo guminius aulinius. Drabužiai drauge su užrašų knygele dabar buvo jos naujo gyvenimo dalis. Jos naujos asmenybės dalis. Molė Parker ne-

kantravo atversti naują puslapį.

Naujais atrastais ryžtas privertė ją nusišypsoti; tempdama paskui save lagaminus, ji ėmė lėtai eiti palei aukštą akmeninę tvorą, skiriančią dvarą nuo likusios pasaulio dalies. Su tvora taisyklingu kampu besijungianti aukšta gyvatvorė buvo tanki ir dygi; Molė pažinojo kiekvieną colį – nors jai čia niekas nepriklausė, pažinojo kiekvieną Vulfų valdų akrą. Pačiame dvare Molė buvo lankiusis vos kelis kartus: Vulfams tai buvo liūdesio ir skausmo irštva, todėl Anabela mieliau rinkdavosi užgriozdintos trobelės jaukumą; tačiau žemę Molė pažinojo kaip savo penkis pirštus, kaip savo širdį.

Žemė buvo tarsi sava.

Pusiaukelėje Molė priėjo gyvatvorės kiaurymę, apie kurią tik ji viena ir žinojo. Šio užslėpto mažo įėjimo dar nebuvo radęs joks žmogus, net išbandyti drąsos čia atklydę kaimo vaikiščiai. Įslinkusi pro tarpą, mergina patraukė namų link.

Sodininko trobelė buvo užsiglaudusi už dar vienos aukštos gyvatvorės, todėl nuo dvaro, galima sakyti, buvo visiškai izoliuota. Namelį supančiame nedideliame sode tvyrojo tamsa, ir Molei pasidarė smalsu, kiek jis bus spėjęs apželti ir apaugti piktžolėmis. Į Italiją Molė

išvyko vidury žiemos, kai augmenija buvo numetusi lapus, kai žemė tebebuvo apmirusi, sukaustyta įšalo; tačiau dabar iš ore tvyrančio svaigaus rožių aromato ji žinojo, kad sodas – jos tėvo sodas – dar kartą atgijo gyvenimui.

Netikėtai gerklėje įstrigo ašarų gumulas. Net aksominėje tamsoje Molė įsivaizdavo virš numylėtų rožių palinkusį tėvą: su kastuvėliu rankoje, tuščiu žvilgsniu besidairantį aplinkui. Nors pasaulis keitėsi, sukosi ir judėjo į priekį, Henris Parkeris iki pat savo dienų pabaigos gyveno proto kalėjime... iš kurio išsivadavo tik prieš septynis mėnesius.

Sunkiai nurijusi seiles, Molė siektelėjo rakto. Nauja pradžia, – priminė sau. Nauji planai, naujas gyvenimas.

Trobelės viduje tvyrojo pelėsių ir užsistovėjusio oro kvapas; vienišumo tvaikas. Reikėjo paprašyti draugės iš kaimo, kad atidarytų langus, – atsidususi pagalvojo Molė, tačiau susisiekti su kuo nors buvo sudėtinga. Ji ištiesė ranką į šviesos jungiklį ir spragtelėjo.

Nieko neįvyko.

Spėliodama, ar nebus perdegusi lemputė, Molė tamsoje sumirksėjo. Gal prieš šešis mėnesius netyčia paliko įjungtą šviesą? Dairyda-

masi po sutemose skendinčius namus, ji netrukus pastebėjo, kad joks prietaisas nerodo elektros buvimo ženklų. Viryklės laikrodis atrodė grėsmingai aptemęs, šaldytuvas neburzgė kaip įprasta; trobelėje tvyrojo tyla, ramybė ir tamsa.

Elektra buvo išjungta.

Molė garsiai sudejavo. Nejaugi bus pamiršusi sumokėti sąskaitą? Tikriausiai taip ir nutiko, nors, ruošdamasi kelionei, apmokėjo galimas išlaidas kelis mėnesius į priekį. Veikiausiai įvyko nesusipratimas. kažkas visgi turėjo nutikti, kažin koks biurokratinis nesklandumas, antraip dabar ji nekliuvinėtų tamsoje, kai visų labiausiai norėjosi išgerti puodelį arbatos ir kristi į lovą.

Atsidususi nustūmė nuo tarpdurio lagaminus ir išsitraukė iš senos pušinės prieangio spintelės žibintuvėlį. Rado jį nesunkiai, spragtelėjo mygtuką, ir siauras šviesos pluoštas perplėšė tamsą – Molė iš dėkingumo ir palengvėjimo atsiduso.

Tačiau žibintuvėlio spinduliui keliaujant per kambarį, jos atodūsis baigėsi liūdna gaida. Viskas buvo taip, kaip ir išvykstant: į kampą pristumtas stalas, sukritusi sofa, sena viryklė ir senovinis šaldytuvas. Prie durų tebestovėjo

purvais aplipę tėvo batai. Šis vaizdas toks pažįstamas, toks brangus, toks *teisingas*, kad buvo sunku įsivaizduoti, jog batų ten gali nebūti, visgi...

Namuose tvyrojo tylą. Tuštumą. Tą akimirką Molė be galo aštriai pajuto savo begalinį vienišumą: plačiose Vulfų dvaro valdose ji buvo viena kaip pirštas; vos už kelių šimtų metrų stūksantis didžiulis dvaro pastatas buvo jau seniai apleistas ir ne kartą nusiaubtas, o trobelėje, išskyrus ją, daugiau niekas negyveno. Ji, vienintelė jau mirusių tėvų dukra, buvo viena visame pasaulyje.

Viena.

Džeikobui Vulfui užmigti nesisekė. Ir vėl. Tačiau prie nemigos jis buvo pripratęs, vertino ją netgi labiau už miegą. Gyvenime jis negalėjo valdyti tik sapnų. Jie ateidavo nekviesti, įsėlindavo į jo miegantį protą ir apnuodydavo prisiminimais. Bent jau aktyvioji, sąmoningoji proto dalis buvo jam pavaldi.

Savo kambarį, net patį dvarą, jis paliko nenorėdamas gyventi tarp sienų, persisunksių skausmo ir apgailestavimų. *Ne*, – nenorėdamas pats sau meluoti, pasitaisė Džeikobas.

- *Ne todél, kad nenoréjo, o todél, kad negaléjo.* Pastaruosius šešis mėnesius gyvenimas Vulfų dvare, prižiūrint renovacijos darbus ir rūpinantis pardavimo reikalais, jam buvo sunkiausias išbandymas.

Šią akimirką, lenkiamas miego ir apniktas daugybės prisiminimų, jis jautė, kad išbandymo išlaikyti veikiausiai nepavyks.

Praėjęs pro apleistus ir tuščius brolių miegamuosius, Džeikobas prisivertė nusileisti įvišais laiptais, kadaise buvusiais Vulfų dvaro pažiba; praėjęs pro darbo kambarį, kuriame prieš devyniolika metų apsisprendė palikti dvarą, palikti šeimą, palikti save, išėjo į lauką.

Deja, visiškai pabėgti nuo tikrosios savasties neįmanoma. Tegalima ją valdyti.

Nakties oras buvo gaivus ir švelnus. Ieškodamas kišenėje žibintuvėlio, Džeikobas kelis kartus giliai įkvėpė. Jo galvoje tebesklandė dvaro prisiminimai: *Čia mano brolis verkdamas tol, kol užmigdamas. Šioje vietoje nedaug trūko, kad vožčiau seseriai per veidą. Čia užmušiau tėvą.*

- Užteks, - balsu ištarė Džeikobas. Tas vieningas žodis nuaidėjo šaltai, kategoriškai. Džeikobas tarsis pats save perspėjo. Per devy-

niolika metų nuo tada, kai išvyko iš Vulfų dvaro, išmoko valdyti tiek kūną, tiek sielą. Valdyti kūną buvo kur kas lengviau: fizinės jėgos ir ištvermės išbandymai, lyginant su proto savidrausme, buvo vienas juokas. Valdyti apgaulų protą su jo viliojančiais šnabždesiais ir žiauriais patyčiomis buvo sunku, skausminga, o ypač čia, kur jo senieji demonai – senasis aš – pakildavo ir imdavo kaukti, kad jis vėl spruktų į kitą pasaulio kraštą.

Didžiausią žalą nešdavo sapnai, nes miegodamas Džeikobas tapdavo pažeidžiamas. Senojo košmaro jis stengėsi neprisileisti metų metus, ir galiausiai šis nustojo – beveik – jį skaudinęs. Tačiau nuo pat grįžimo į Vulfų dvarą blogi sapnai taip pat grįžo – netgi dar blogiau. Net prabudęs jis jausdavo, kad kumščiai sugniaužti, ausyse tebeaidėdavo virpantis, laukinis juokas.

Džeikobas dar kartą giliai įkvėpė ir liepė kūnui ir protui apsimti. Mintys atsitraukė, prisiminimai susigūžė širdies kertelėje ir nuščiuvo pasirengę laukti. Įjungęs žibintuvėlį, jis leidosi eiti.

Dabar jau pažinojo visus savo valdų sodus, nes buvo įpratęs naktimis jais slampinėti. Nors Džeikobas abejojo kada nors sugebėsiąs apeiti

visus plačių Vulfų valdų kampus, bet tvarkingai išgrįsti, nors ir gerokai apžėlę, takai rami-
no; ramybę teikė ir neįmantrūs gėlynai, krū-
mynai bei medžių guotai. Džeikobas ėjo.

Oras vėsino įkaitusią odą, ir į protą pamažu
skverbėsi nebūtis. Dabar jis nieko negalvojo.
Tik ėjo – ryžtingai, tarsi tikslą turintis žmogus,
nors iš tiesų žingsniavo, kur akys matė.

*Renovuoji dvarą, kad galėtum jį parduoti? Tu
tiesiog ir vėl sprunki.*

Galvoje tuščiai aidėjo užgaulus brolio Džeko
pasmerkimas. Džekas tebepyko, kad vyriaus-
sias brolis juos paliko, tačiau Džeikobas to ir
tikėjosi. Negalėjo dėl to kaltinti nė vieno. Per
įvairius šeimos susitikimus Džeikobas jau buvo
spėjęs patirti visų savo šeimos narių akyse
atsispindintį nusivylimą ir skausmą, nors visi,
išskyrus Džeką, jam atleido. Nepavyko gauti
atleidimo tik iš jo; nors Džeikobas visomis iš-
galėmis stengėsi susitaikyti su savo paties su-
keltu skausmu, nesitikėjo, kad širdį gels *šitaip*
smarkiai.

Kad apgailestavimai ir kaltė, kuriuos buvo
nustūmęs į tamsiausią sielos užkampį, iškils ir
ims grasinti jį praryti – kad jis nebegalėtų apie
nieką galvoti, nebegalėtų nieko jausti. Jis ap-
leido brolius ir seserį; tokio poelgio pasekmes

suprato jau seniai, tačiau sielvartą ir sutrikimą išduodantys šeimos narių veidai vėl skaudžiai priminė seną kaltę.

Kurgi dabar toji brangioji savidrausmė?

Džeikobas stabtelėjo – akies krašteliu pastebėjo lyg ir kokį judesį. Pojūčiai kaipmat paaštrėjo, Džeikobas pasuko galvą.

Šviesa.

Šviesa žybciojo pro medžius, šoko šešėliuose. Gal ir vėl į valdas įsibrovę paaugliai nežinia ką sumanė miške? Laužai – Džeikobas tai žinojo iš ilgalaikės patirties statybų aikštelėse – lengvai gali virsti nevaldomu gaisru.

Jis ryžtingai patraukė per beržynėlį, skiriantį kadaise prižiūrėtą, tvarkingą sodą nuo laukinės gamtos. Dabar jisėjo varomas ryžto, turėjo tikslą.

Išniręs iš už medžių kitame, mažesniame sodelyje, kuriame dar niekada nebuvo lankęsis, Džeikobas sustojo kaip įbestas. Sodo centre stovėjo mažutė, iš akmenų suręsta trobelė su nedideliu bokšteliu, tarsi ją kas čia būtų perkėlęs iš pasakos. Viduje blykčiojanti ugnis apšvietė langų stiklus....